

שמרי על המנגינה

מלים/לחן: חיים חפר/דב זלצר

איני יודע אם אני הייתי מלך
אבל ודאי שאת היית נסיכת.
וכשחקנו ב"נדמה לי" ו"נדמה לך"
אני נתתי לך את כתר מלכותי.

ואת חבשת על צמותיך את הכתר
ואנכי הרפכתי אקורדיון על גב.
ובין ימי החגיגות לשדות הקטל
הייתי שר לך במנים ובעוגב...

שמרי לי על המנגינה

אשר היתה שלנו.

זכרי אותה, ילדה קטנה

בכל אשר תלכי.

ואת האקורדיון, בתי,

אשר לזה אותנו

אני משאיר לך מתנה

בדרך המלכים...

למענך לבי הקשיתי כבזלת.
למענך פרנסתי את כלבי הרחוב.
למענך הכיתי את ראשי בסלע
ולא חדלתי אף לרגע לאהב.

ובלילות כשישנת על כר המשי
אני כביתי את האור בחדרים
וכף ידי היתה נוגעת ומגששת
באקורדיון אשר בכה את השירים.

שמרי לי על המנגינה...

הלא תמיד היית לי כבבת העין
כמו יום אביב המתמשך כל השנה
לכן רק לך אני יצרתי יש מאין
כשמכרתי כתנתי האחרונה.

עכשו גם את יודעת שאינני מלך
ואין לי בית משלי ואין פנה.
כל מה שיש לי הם אביב ופת במלח
ואקורדיון ישן ובו המנגינה.

שמרי לי על המנגינה...